

Till det gamla nya normala och tillbaka

NIKLAS RAPO

Det var söndag kväll. Jag fick ett textmeddelande där min förman meddelade att jag enligt smittskyddslagen blir satt i karantän eftersom en elev som jag undervisar har testat positivt för coronaviruset. Jag visste direkt att eleverna var helt knäckta av nyheten så jag sökte mig till [infoga populärt socialt medium som används av ungdomar] för att vara närvarande i denna stund av prövning. Och visst hade jag rätt, diskussionen gick het – jag förmodar att tårar fälldes. En elev skrev frågande:

*"Vem skulle samla våra glesa leder,
en återstod från dyra segrars dar?"*

*Av mod, av kraft, av guldren tro och heder
fanns nog, ja nog, men ordarn borta var."*

Då jag läste detta visste jag att jag var tvungen att ingripa. Jag gick in i diskussionen och meddelade tröstande mina små: "var inte rädd, jag är med dig. Ängslas inte [...]. Jag ger dig styrka och hjälper dig, stöder och räddar dig med min hand". Och så var vi där igen. Det nya normala återgick till det gamla nya normala med nya inslag. Nu skulle jag undervisa på distans men eleverna var i skolan – i vissa klasser skulle jag ha elever både i skolan och på distans. De praktiska arrangemangen var att jag skulle undervisa elever i klass genom ett videosamtal medan kompanjonlärare – min hand – skulle sköta det praktiska; öppna dörren, starta datorn och dela ut material, be eleverna ta av sig lippisen och sätta undan telefonen och så vidare.

Alla som någon gång har undervisar en klass med elever vet att det ovan beskrivna scenariot inte är optimalt. De flesta kan säkert också omfatta att dylika lokala lösningar är ett vettigt sätt att hejda smittspridningen. Och personligen är jag för nästan allt som medför att skolorna kan hållas öppna även om det innebär att man för perioder övergår till en undervisning där sociala interaktionen minimeras och ämnesläraren reduceras till ett talande huvud på en skärm. Tyvärr innebär ju dessa lokala lösningar också en utmaning gällande jämställdhet mellan

"Samhället kommer att återgå till att fungera normalt."

eleverna. Extra tydligt blir det säkert då en del gymnasieelever jobbar på distans medan andra får ta del av närundervisning.

Läsåret 2020–2021 kommer säkert att medföra utmaningar för både lärare och elever. I skrivande stund har vi ett haltande system där testköerna är långa och både elever och lärare sitter hemma och väntar. Eleverna får en massa att ta igen på egen hand och lärarnas bortfall sätter press på kollegier som tvingas mota lärarbristen med kollegial solidaritet och fananamma. Realiteten är att det finns många hotbilder – jag tänker på elever som utnyttjar de stränga direktiven till att bli hemma för att de inte vill vara i skolan, höstmörkret och ökad arbetsmängd ju längre läsåret går och en allmän trötthet och "leidon". Många kommuner har redan permitterat personal inom utbildningen och det är tyvärr sannolikt att flera kommuner kommer att ta till åtgärder som är svåra för både barnen och personalen på skolorna även om de första förhandlingarna redan avslutats. Det finns dock också hopp. Vi vet att detta inte kommer vara för evigt och att samhället kommer att återgå till att fungera normalt – så har det alltid gjort. ■

Skriften är styrelsemedlem i FLHS.